

skjuten eller sedd nedåt landet under flyttningen, nämligen en ungfogel, skjuten vid Oland och inköpt efter franliane jäg-mästaren C. F. Stenius. Men i professor Nilssons fauna, 2:dra delen sid. 405, är beskrifning lemnad å en ung hane, som ganska riktigt den 6 september 1849 blef skjuten i Mortalströms utlopp ur sjön Glan. Båda dessa foglar ha sannolikt funnits här; men exemplaret från Glan blef olyckligtvis förstört på en ångbåt, vid hemsändningen från Ystad, och fans icke mera, då herr Meyers erhöi uppgifter om dimensionerna för denna art. Det tilländska exemplaret förvaras numera vid Dufveholm hos herr baron Thure Ehrenkrona, som var egare till det vid Glan skjutna. En annan, likadan ungfogel från Qvickjock finnes hos mig.

Bergsjö. — Den 27 augusti förra året satt en skytt i en ekstreck, inredd i en tät vassrugg i Brävelken, för att passa på ånder. När mannen reste sig upp för att ro hem, kom en stor bergfugla flygande in på honom så nära, att hon med vingen nästan snuddade vid hans hatt. Hon blef då nedskjuten. — En annan uf hane, sköts förra hösten, den 24 september, vid Hendsjö, utom Norrköping; han upptäcktes efter kråkkornas anvisning. Han hade förtärt en igelkott, hvilket djur, att döma efter lemmingarna vid nästena, ofta tjänar utvarme till föda.

Skedänder m. m. — Den 31 maj 1870 hade ett par skedänder funnits häckande bredvid sjön Laxfjärden 1/2 mil från Norrköping. Den ena sköts då vid ett nytt besök derstädes; den 12 juni kunde ingen vidare upptäckas. Många par sothöns häcka i samma sjö och vid sist nämnda tillfälle sågos nästan med ägg eller nykläckta ungar. Om atronen hade startat samlat sig i vaassen till en så stor skara, att antalet icke kunde vara mindre än 1,000 stycken.

C. W. Lundborg.

Anser brachyrhynchus. — I slutet af september 1871 sköts i en skogsgård i trakten af Nora en för tillfället ensam gåsfogel, hvilken sedan infördes till staden och till mig öfverlemnades för artens bestämmande, då hon befunns vara en Anser brachyrhynchus.

Såsom ett kuriosum må nämnas, att en fullvuxen unghare, tredjekuling, en dag i början af november månad fångades på sådant sätt, att han öfverraskades sofvaande. En pojke hade fått ögonen på haren, der denne satt bakom en buske och sof så hårdt, att pojken kunde smyga sig på honom och få tag i hans ena bakben^{*)}.

C. G. Löwenhielm.

^{*)} En liknande företeelse, som också vittnar om, att haren, om och yttre sättet, riktar vara särdeles tungnöjd, är oss bekant. — En äldre man gick

Ovanligt dödsfall för en tjäderupp. — Under höstflyttningen 1870 vid Broby gård i Upland observerade en af ar-bearne, att en stor fogel befann sig i en gårdsgård, som om-gaf några planteringsstånd. Karlen gick dit och fann till sin förvåning en tjäderupp hängande död.

Den enda antagliga dödsorsaken tycktes vara den, att då tjädern sutit på gårdsgården, den stång hvarpå han hvilade glidit undan och att han då fallit, men räkat få stånngen öfver nacken. Då han ej kunnat lösgöra sig, hade han blifvit hängande och sålunda tillslut lifvet.

Ivar Brander.

Elgarna i Vermland. — Om elgtillgången i vissa trakter af Vermland läste man i början af oktober 1871 i tidningarna följande från Karlstad meddelade notis.

Tillgången på rikets förnämsta högdjur, elgar, är under innevarande år riklig i länets mellersta delar. Knappast ett par mil från Karlstad finnes ymnigt af detta ståtliga djur, hvar till anledningen torde vara, att det derstädes mindre följes än af finnarna i länets norra delar. För femton å tjuo år sedan fanns i norra Vermland betydligt; på ett ställe i Hvit-sands socken fälles en dag fjorton stycken, men detta betydde mindre än finnarnes utrotningsskrig under vintern. Ha desse en gång fått spår, så förfölja de på skidor ofta flere dagar och elgens undergång är gifven. Efter detta förföljelsekrig drogo högdjuren sig mera åt söder, hvarrest de ökat betydligt. På skogen till biskopsbostället Ekenäs uppskattar man deras antal till omkring trettio stycken. Hela sommaren ha de varit synliga utan att visa någon egentlig rädsla, ty ofta göra de sålskap med resande hela fjerdingsvägen utefter landsvägen. Ett enda djur läter der blifvit skjutet på hösten. Vidare före-komma de på Dömle bruksskogar, hvarrest de förökat sig i otrolig grad, så att de anses som skadedjur på den unga skogen. Skogsraktaren har beräknat att omkring en million (?) ungrädd blifvit aftröta under sommarens lopp. Afven på detta ställe läter blott en elg blifvit skjuten. På Uddeholms skog sköts nyligen af några få tjufskytter fyra elgar en dag samt dagen derpå åter en. Vid Niklasdam äro tre skjutna samt i Nyeds socken ett lika antal. Detta är hvad som kommit till vår kunskap. I allmänhet förekommer elgen rikligt på alla bruks-skogar i länet, ty jagten vådas der väl och endast ett in-

en eftermiddag jultiden på en skogsväg. Det var temligt djup snö, så att enbarnskare till stor del voro öfverblifna. I en sådan som stod i värd vägen fick den promenerrande en se någon ting, som märkvärdigt liknade ett par härtorn. För att öfvertyga sig, tog han ett steg åt sidan och höjde sig emell, för att se vidare efter, då det befunns verkligen vara en harn. Vänd-raren söjde sig med att liadrigt vidröra harnens ena öra, då denna spratt till och sprang upp. Red.